

рода на записвача въ течение на последнитѣ два вѣка (отъ 1680 г. насамъ). Родовата история на Селимински е отивала още по-назадъ, стигала е до старото българско царство, като единственъ документъ отъ този родъ въ нашата книжнина. Трѣбва да се съжالياва не само за нейното безследно пропадане, но и за продиктуваното отъ скромность въздържане на висококултурния потомъкъ, да възстанови по паметъ поне нѣкои по-точни дати и факти отъ нея, освенъ общата традиция за знатно потекло и дълга редица първенци и свещеници въ рода. Понеже нѣмаме основания да се усъмнимъ въ добросъвѣстнитѣ сведения на учения Селимински, ще изтъкнемъ, че той държи главно на майчиното си потекло, бидейки бащиниятъ му родъ, за който той не поменува нищо, по-неизвестенъ. И въ очитѣ на своитѣ съграждани Селимински е минавалъ за издигнатъ по рода си човѣкъ: изселенитѣ въ Пloeщъ и Берязка сливенци му издаватъ въ 1835—36 г. свидетелства, въ които признаватъ не само „добродетель и нрави“ на учителя си, които нито дори враговетѣ му не могли да отрекатъ, но и произхода му отъ „знатно семейство“. А и самъ Селимински е подчертавалъ по-късно въ разни официални документи своето потекло отъ „благородни родители“, каквото напр. въ свидетелство отъ Кишиневъ, септ. 1856 г.

Тъкмо въ свръзка съ миналото на рода си Селимински ни описва носията на старитѣ благородни сливенци, запазвана дълго като свидетелство за социална иерархия и премахната отъ вселенския патриархъ къмъ 1812 г. Отъ детинството си той помнѣлъ, какъ по празницитедни сливенци си туряли самурена шапка, овита по края съ бѣло сукно, други — шапка като яничаритѣ-бостанджии, трети — шапка отъ бѣла чоха, квадратна, овита отвънъ до срѣдата съ кжсокосма пепелява кожа, и т. н. „Разликата и степенъта на благородството“ личали вече по шапкитѣ. Каква шапка е носѣлъ неговиятъ дѣдо по майка, не ни се обажда. Казва ни се само, че той и бащитѣ му („моитѣ прадѣди“) владѣяли голѣмо пространство земя и гори въ мѣстността Абланово, като не плащали никакви данъци на правителството, но като били задлъжени да доставятъ ежегодно на началника на ловцитѣ при Високата порта по единъ обученъ соколъ. Край на тази изгодна привилегия билъ туренъ въ 1800 г., когато турското правителство приравнило всички християнски семейства. — Отъ